

Jamsai

Jamsai

ทดลองอ่าน

Jamsai

ทดลองอ่าน

Jamsai

ทดลองอ่าน

จอมมารเจ้าหัวใจ
ชุด จอมคนเจ้าหัวใจ

โมเหยียน 莫顏 เจียน
กระดิ่งลม แปลา

นักวาด
นภาพร

คือทุกสิ่งที่ใช้เชื่อมโยงใจไว้ด้วยกัน

เมื่อเห็นเขาไม่มีปฏิกิริยาตอบโต้ นางก็ยิ่งได้ใจ ยึดเอาพื้นที่บนเตียงมาจากเขาครึ่งหนึ่ง ทั้งยังแอบใช้วิธีดึงดูดใจเขาแต่ใจกับเขาเล็กน้อย ทนที่ที่นางสัมผัสถูกแผงอกของเขา ไม่รู้เหตุใดนางจึงรู้สึกไม่เป็นตัวของตัวเอง คิดอยากจะทำอะไรสักอย่างกับเขามากกว่านี้ และนางก็ทำจริงๆ เสียด้วย

ยามที่สองมือของนางสัมผัสแผงอกแข็งแกร่งผ่านเนื้อผ้า นางก็นึกสงสัยใคร่รู้ อยากสำรวจร่างกายของเขาว่าที่แท้มันแตกต่างกับเรือนร่างของสตรีหรือไม่

มือใหญ่ข้างหนึ่งพลันกุ่มมือน้อยๆ อันชุกชุนของนางไว้อย่างแนบแน่น รวากับว่าการกระทำของนางไปกระทบถูกสายพินที่ซึ่งตึงเส้นใดเส้นหนึ่งเข้า

ดวงตางามซึ่งเงยขึ้นมองเขาด้วยประกายวาววับ แสงจันทร์ซึ่งลอดผ่านช่องหน้าต่างเข้ามาส่องให้เห็นใบหูนางดงามน่ารัก

สายตาของนางเลื่อนลอย สีสหน้าแววตาเย้ายวนแผงแววท้าทายไร้เดียงสา ทำให้ผู้คนตะลึงมองจนตาค้าง เขาจึงไม่อาจละสายตา กรามขบแน่นเข้าหากัน

มากกว่ารัก

จอมมารเจ้าหัวใจ ชุต จอมคนเจ้าหัวใจ

ไม่เหยียน เซียน กระถินลม แปล

《邪王》 莫顏 Mo Yan 著

Copyright © 2007 Treetype Publishing Co., Ltd.

Thai translation copyright © 2019 Jamsai Publishing Co., Ltd.

Thai edition arranged through Pelican Media Agency Ltd., Taiwan

All Rights reserved

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2342-6

ภาพประกอบ 樹蔭

จัดพิมพ์โดย

Jamsai

บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล editor@jamsai.com

เว็บไซต์ www.jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรรม

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 189 บาท

Printed on Green Read Paper
www.facebook.com/greenreadpaper

คำนำ

เปิดศักราชใหม่มาครานี้ มากกว่ารักก็หิบบชุด 'จอมคนเจ้าหัวใจ' ขึ้นมาบัดฝุ่นใหม่อีกครั้งหนึ่งคะ สำหรับใครที่ชื่นชอบผลงานของท่านไม่เหียน ห้ามพลาดนิยายชุดแรกๆ นี่ที่เคยสร้างความประทับใจให้กับท่านนักอ่านมาแล้วเด็ดขาดเชียวนะคะ โดยที่ตัวละครจะต่อเนื่องกันทั้งสี่เล่มซึ่งควรอ่านเรียงกัน ดังนี้

1. แม่ทัพเจ้าหัวใจ
2. จอมมารเจ้าหัวใจ
3. เจ้าสำนักเจ้าหัวใจ
4. ประมุขเจ้าหัวใจ

โดยพระเอกของแต่ละเล่มนั้นล้วนเป็นยอดฝีมือที่เก่งฉกาจ รูปร่างและบุคลิกแตกต่างกันไป มั่นใจได้เลยว่าบรรดาพระเอกเหล่านี้จะมากุมหัวใจของทุกคนได้อย่างไม่ยากเย็นแน่นอน

สำหรับเรื่องที่สองในชุดนี้ก็คือ 'จอมมารเจ้าหัวใจ' ตัวเอกของเรื่องคือศิษย์คนเล็กจากสำนักเขาเขียนซานที่เคยปรากฏโฉมให้เห็นกันมาแล้วในเรื่อง 'แม่ทัพเจ้าหัวใจ' โดยคู่ปรับที่เธอต้องต่อกรด้วยก็ไม่ใช่ใครอื่น เป็นจอมมารแห่งเหมียวเจียงนั่นเองคะ

สุดท้ายแล้วคู่ปรับคู่นี้ใครจะเป็นผู้ชนะก็ต้องให้ท่านผู้อ่านร่วมติดตามกันแล้วคะ และจะให้ครบบรรดาสถานักอ่านอย่าพลาดเรื่องอื่นๆ ในชุดเดียวกันนี้ด้วยนะคะ

ด้วยไมตรีจิต
สำนักพิมพ์แจ่มใส

แนะนำตัวละคร

- * สู้ยหลังเออร์ ศิษย์คนเล็กของสำนักเขาเขียนซาน เป็นโคมสะคราญ ผู้เจ้าเล่ห์แสนกล มีวิชาตัวเบาเลิศล้ำไร้ผู้ใดเทียบเทียม
- * จู๋อิน จอมมารแห่งเหมียวเจียงผู้เชี่ยวชาญการใช้พิษ ภายนอกดูสุขภาพเรียบร้อย แต่ความจริงแล้วนิสัยโหดเหี้ยมอำมหิต ฆ่าคนได้เพียงกะพริบตา
- * จื่อหลัว ขำรับใช้ใกล้ชิดของจู๋อิน ไม่ว่าเรื่องใดขอเพียงผู้เป็นนายสั่งมา นางล้วนสามารถทำได้ทั้งสิ้นภายในเวลาอันรวดเร็ว
- * ชูหรงเออร์ ศิษย์พี่ใหญ่ของสู้ยหลังเออร์ แม้จะไม่ใช่วรยุทธ์ หากแต่นางเชี่ยวชาญวิชาพันหน้า สามารถปลอมแปลงเป็นใครก็ได้ อย่างแนบเนียนไร้พินิจ
- * ตัวนอนวีลื้อ สามีนางชูหรงเออร์ เขาคืออดีตแม่ทัพผู้บัญชาการ กองทัพพยัคฆ์ซึ่งได้ชื่อว่าเป็นกองทหารฝีมือเยี่ยม

สำนักพิมพ์พีแอนด์ไอ ขอร่วมเป็นส่วนหนึ่ง
ของการสร้างวัฒนธรรม 'การอ่าน' ให้เกิดขึ้นในสังคมไทย

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ กับนิยายชุดมากกว่ารักได้ที่

www.facebook.com/morethanlovebook

7

คำคืนที่พระจันทร์ลอยเด่นบนฟากฟ้า ปารกขวัญเย็บสงบ ส่อเค้า
ไม่ชอบมาพากล

ผิวทะเลสาบใสนิ่งดูกระจ่าง สะท้อนเงาของจันทร์เสี้ยวที่กำลังอยู่
ในห้วงนิทราลึกลับผืนน้ำ

เงาดำสายหนึ่งลอยผ่านลงมาบนผิวทะเลสาบคล้ายดั่งแมลงปอ
แตะผิวน้ำ ก่อให้เกิดระลอกคลื่นขยายวงกว้างออกไป จากนั้นก็ลอยตัว
ไปคู่หลบอยู่ในพงหญ้าข้างทะเลสาบ ปราภพเพียงแวตาสุกใสคู่หนึ่ง
ซ่อนตัวอยู่ในความมืด กลั่นใจเฝ้ามองเส้นทางที่ตนเพิ่งผ่านมาอยู่ทุก
ความเคลื่อนไหว

ใบหน้าบุรุษที่หมอบคู้อยู่ในพงหญ้าเคร่งขรึมดูตัน ทว่าดวงตาที่เป็น
บ้ำลึกกลับแวววาวส่อประกายเจสิยวฉลาดซี้เล่น ขัดกับใบหน้าที่แสนจะ
น่ากลัวนั้น

ไม่มีผู้ใดคาดคิดว่าบุรุษผู้นี้แท้จริงแล้วคือส่วยหลังเออร์ปปลอมตัวมา นางปลอมเป็นชายตั้งแต่ศีรษะจรดปลายเท้า ทำให้จอมมารที่กำลังตามล่านางอยู่เข้าใจผิดว่าตนกำลังตามล่าตัวนวนวิสัยผู้เป็นศัตรู

สี่สิบเก้าวันแล้ว หนีนมาตั้งนานขนาดนี้ น่าจะสลัดพื้นฝ้ายตรงข้ามได้แล้วกระมัง

ไม่ว่านางจะยกยอตนเอง นางส่วยหลังเออร์แม้จะไม่มีวรยุทธ์เลิศล้ำ ไม่มีฉาษาเชี่ยวชาญผู้คน ทว่าเรื่องหนีเอาตัวรอด นางนับเป็นยอดฝีมือในระดับแนวหน้า!

ดูจากสถิติการหนีเอาตัวรอดที่สั่งสมมาชั่วชีวิต ยังไม่เคยมีผู้ใดตามนางทันมาก่อน ขนาดอาจารย์ยังชมว่าวิชาการหนีของนางยอดเยี่ยมเป็นหนึ่งในได้ห้า ไม่มีใครจะเก่งไปกว่านางอีกแล้ว แต่ความสามารถพิเศษนี้ก็ทำให้นางหนีไปได้ทุกแห่งหนโดยไร้คู่ต่อสู้

ภารกิจในครั้งนี้ของนางก็คือปลอมตัวเป็นนวนวิสัย พี่ชายใหญ่ของนาง หลอกให้จอมมารตามล่านาง คนผู้นี้จะได้ออกห่างจากพี่ชายใหญ่ หลีกเลี่ยงการปะทะฆ่าฟันกันของสองยอดฝีมือแห่งยุทธภพ

ซูหวงเออร์ ศิษย์พี่ใหญ่ของนางจะพาพี่ชายใหญ่กลับไปยังเขาเขียนซานที่อยู่ทางทิศเหนือ ดังนั้นนางต้องล่อจอมมารมายังเจียงหนาน รอจนระยะห่างมากพอนางจึงจะหาโอกาสถอนตัวไป

จอมมารไม่มีทางตามนางทัน! นางบอกตนเองเช่นนั้นทั้งที่หัวใจเต้นระทึกไม่เป็นจังหวะ ตอนนี้นางทั้งหิวทั้งเหนื่อย ร้อนร่นราวกับมีดาขายไ้รู่คู่คอยๆ ทอดขยายออกมากขึ้นๆ จนแทบจะกลืนกินความตั้งใจที่แน่วแน่ของนางไป

สมญาจอมมารแห่งเหมียวเจียงมีไช้แค่อุปโลกนขึ้นมอลอยๆ หากเป็นคนอื่นทั่วไปในยุทธภพ ปานนี้คงล้มเลิกการตามล่านางไปนานแล้ว ทว่าคนผู้นี้กลับเอาแต่พัวพันต่อแยะไม่เลิก คล้ายดั่งยมทูตทวงชีวิตจาก ขุมนรก ติดตามไล่ล่านางเป็นพันลี้* ไม่หยุดพักทั้งกลางวันและกลางคืน

นางหนีมาสามวันสามคืน ฝ่ายตรงข้ามก็ไล่ล่าสามวันสามคืน ตอนที่นางหยุดพัก ฝ่ายตรงข้ามก็ยังไล่ตามต่อ ขณะที่นางได้ผลไม้ป่า และดื่มน้ำจากลำธาร ฝ่ายตรงข้ามก็ยังคงไล่ตามมาไม่หยุดหย่อน

ไล่ตามเกาะติดไม่ปล่อยขนาดนี้ นางเริ่มรู้สึกทนไม่ไหว อดที่จะ นึกสาปแช่งอยู่ในใจไม่ได้

ที่แท้พี่ชายใหญ่กับคนผู้นี้มีความแค้นอันใดต่อกัน จึงทำให้อยู่ ร่วมโลกเดียวกันไม่ได้

มนุษย์เราถึงอย่างไรก็ต้องกินดื่มขับถ่ายนอนหลับกันบ้าง นางเริ่ม สงสัยว่าฝ่ายตรงข้ามจะไม่ใช่มนุษย์ เพราะเขาไม่ต้องพักผ่อนนอน ทุกครั้ง ที่นางเริ่มทิ้งช่วงระยะห่างระหว่างกันได้ เขาก็จะร่นระยะห่างให้หดสั้น เข้ามาในช่วงเวลาที่นางหยุดพัก

ยังไม่ทันถึงเจียงหนาน เวลาพักผ่อนของนางก็หดสั้นลง จาก สามวัน สองวัน หดสั้นเหลือหนึ่งวัน ครึ่งวัน จากนั้นนับวันก็ยิ่งลดน้อยถอย ลงทุกทีๆ การหนีและการไล่ล่าของคนทั้งสองไม่ใช่การประลองกันที่วิชา ตัวเบาอีกต่อไป หากแต่เป็นการวัดกันที่ความอดทน

สามวันก่อนนางได้พักเพียงครึ่งชั่วยาม** ก็ถูกเขาไล่ตามทัน ทำให้นางตกใจจนต้องรีบหนีต่อ

* ลี้ (ลี้) หมายถึงหน่วยมาตรวัดของจีน เท่ากับความยาว 15 อัน เทียบได้กับระยะทางประมาณ 500 เมตร

** ชั่วยาม เป็นหน่วยนับเวลาของจีนในสมัยโบราณ เท่ากับ 2 ชั่วโมง ครึ่งชั่วยามจึงเท่ากับ 1 ชั่วโมง

ตอนนี้นางไม่มีเรี่ยวแรงแล้ว แม้วิชาการหนีของนางจะเป็นหนึ่งในยุทธภพ ทว่าเมื่อไม่ได้กินไม่ได้นอนติดต่อกันถึงสามวันสามคืน ต่อให้เป็นเทวดาก็ทนไม่ไหว!

หากเป็นเช่นนั้นต่อไป ยังไม่ทันถึงเจียงหนาน เกรงว่านางจะถูกฝ่ายตรงข้ามตามทันเสียก่อน

และก็เป็นดังคาด เพียงไม่กี่พริบตา เงาสีขาวก็ตามมาหยุดอยู่บนก้อนหินก้อนหนึ่งข้างทะเลสาบ

นางแอบอยู่ในพงหญ้าเขียวๆ ไม่กล้าแม้แต่จะหายใจ ระดับการตามติดของฝ่ายตรงข้ามใกล้เคียงจนนางสามารถมองเห็นรูปร่างหน้าตาของเขาได้อย่างถนัดชัดเจน

บุรุษชุดขาวที่ยืนอยู่บนก้อนหินมีใบหน้าหล่อเหลางดงามชวนตะลึงแสงจันทร์สะท้อนให้รู้สึกถึงกลิ่นอายบัณฑิตบนร่าง ดูคล้ายยอดคนเหนือโลก ผู้สันโดษ บริสุทธ์ศักดิ์สิทธิ์ ไร้ซึ่งแววมาพิน สีหน้าและแววตาไม่ใกล้เคียงนายจอมมารแม้แต่น้อย

σύหหลังเออร์ยากจะจินตนาการได้ว่าคนผู้นี้คืออู๋อิน จอมมารแห่งเหมียวเจียง

บุรุษชุดขาวกวาดสายตาไปรอบทิศ ระลอกคลื่นบางเบาไม่ก็ระลอกที่เล็กจนแทบสังเกตไม่เห็นมีอาจรอดพ้นนัยน์ตาสีดำคมกริบของเขาไปได้ทันใดนั้นดวงตาที่สุภาพเรียบร้อยคู่นั้นก็เปล่งรังสีอำมหิตออกมา ชัดฝ่ามือส่งพลังผ่านอากาศโจมตีเข้าใส่พงหญ้าที่นางซ่อนตัวอยู่

σύหหลังเออร์ร้องอุทานออกมาเบาๆ พลังที่จู่โจมมารวดเร็วดุจสายฟ้าราวกับจะฉีกกระชากอวัยวะภายในของนางให้ขาดกระจุยออกจากกัน

อย่างเหี้ยมโหด ช่วงเวลาที่พลังจะกระทบถูกตัว นางหนีรอดมาได้ อย่างหวุดหวิด ขณะที่สถานที่ซ่อนตัวนั้นกลับกลายเป็นพื้นที่ว่างรกร้างในชั่วพริบตา

"เกือบไปแล้ว..."

นางลอบหน้าอกตนเองเบาๆ หากไม่ใช่เพราะนางหนีได้เร็ว ตอนนี้นางคงกลายเป็นเพียงซากศพอยู่ในพงหญ้า เห็นได้ชัดว่าฝ่ายตรงข้ามอยากให้นางตายมากเพียงไร ไม่สิ ควรบอกว่าอยากให้พี่เขยใหญ่ตายถึงจะถูก

ตลอดทางที่หนีมา นางได้รับคำสั่งจากศิษย์พี่ใหญ่ให้ปลอมตัวเป็นพี่เขยใหญ่ พยายามหนีเพื่อให้อีกฝ่ายติดตามไล่ล่า ส่วนตอนนี้นางก็กำลังพยายามไม่ทำให้ตนเองกลายเป็นร่างไร้ชีวิตไปเสียก่อน

แม้จะไม่ประสบภพภัยจากน้ำมืออันอำมหิต แต่ก็ไม่มีอาจหนีพ้นจากเงื้อมมือเขา คล้ายแมวเหมียวจับหนู เหยี่ยวจับลูกนก ต้องหนีหวัชุก หัวซุนจนสารรูปดูไม่เจิด หนีได้ก็นับว่าไม่เลวแล้ว

ฝ่ายตรงข้ามส่งพลังโจมตีมาฝ่ามือแล้วฝ่ามือเล่า รวากับต้องการเบิกฟ้าทะลวงดิน ทุกกระบวนท่าล้วนโหดเหี้ยมหมายเอาชีวิต นางหลบซ้ายหลีกขวาประดุจจวนร ประเดี๋ยวปีนขึ้นต้นไม้ ประเดี๋ยวคลานลงบนพื้นดิน ตีลังกากลางอากาศ ไม่ก็พลิกหมุนรอบตัว ทั้งหมดนี้ทำให้นางสามารถไปเป็นดาวเด่นของคณะกายกรรมได้เลยเสียล่ะ

"ที่แท้แม่ทัพใหญ่ผู้มีชื่อเสียงโด่งดังสะท้อนยุทธภพก็เป็นพวกรักตัวกลัวตาย เป็นแค่คนใจเสาะที่ดีแต่หนี ไม่กล้าสู้คน"

ดูอินมอมนางอย่างเย็นชา ตลอดร่างแผ่วรังสีเช่นสำราญพายุโหมกระหน่ำ ความเย็นเยียบในดวงตาคมดั่งประกายดาบ

"เป็นเพราะข้ายอมอ่อนข้อให้เจ้าหรอก ไม่เช่นนั้นขอฟี้อย่างน้อย
อาจจะทำให้เจ้ากลัวจนเข้าอ่อน ล้มพับอย่างน่าอนาถ ถ้ารู้ตัวแล้วก็รีบ
คลานกลับไปเหมียวเจียงซะ" นางเลียนเสียงของตัวนอวี้อีโต้ตอบกลับ
ไปอย่างหยาบคาย

โดยไม่มี การเตือนล่วงหน้า พลังฝ่ามือสายหนึ่งพุ่งตรงเข้ามา
นางขยับตัวหลบ พลันต้นไม้ด้านหลังก็ถูกผ่าออกเป็นสองซีก

เห็นได้ชัดว่าคำพูดของนางทำให้เขาโกรธ แต่ส่ายหลังเอิร์กกลับ
ไม่กลัวตาย จัดการเติมไฟไฟต่อ

"ตาเจ้ามองที่ใดกัน เหตุใดจึงเล็งไม่แม่นเอาเสียเลย"

ใบหน้าหล่อเหลาดงามเย็นเยียบยิ่งกว่าเก่า

"รันทาที่ตาย!"

การยั่วยั่วนี้แลกมาซึ่งรังสีฆ่าฟันและการจู่โจมที่ถี่ติดกว่าเดิม นาง
หลบหลีกการจู่โจมของจอมมารไปพลางพร้อมกับสังเกตว่ายิ่งรับมือ
ฝ่ายตรงข้ามยากขึ้นทุกที

แปลก? ทำไมร่างกายนางจึงหนักขึ้น มือเท้าก็ไม่คล่องแคล่วอย่างเคย
ทั้งยังได้ยินเสียงจ๊อกๆ ดังมาจากท้องด้วย

อ้อ จริงด้วย นางไม่ได้กินอะไรมาสัปดาห์แล้ว เพราะหาโอกาส
เด็ดผลไม้ป่ามากินรองท้องไม่ได้ น้ำก็ไม่ได้เข้าปากเลยสักหยด มิน่าการ
เคลื่อนไหวของนางจึงเชื่องช้าลงทุกที ตาก็เริ่มจะลายแล้ว

"ทำไม เข้าอ่อนหรือ ถึงได้ทำตัวราวกับผู้หญิง"

เฮอะ! เดิมนางก็เป็นผู้หญิงอยู่แล้ว แต่เขาก็พูดถูก นางเข้าอ่อนแล้ว
จริงๆ

ท้องหิวแทบตาย กินก็ไม่อิ่ม นอนก็ไม่พอ ต้องถูกตามล่าอย่าง
เอาเป็นเอาตาย นางเพิ่งจะหาต้นไม้พักพิงได้ต้นหนึ่ง ยังไม่ทันจะได้พัก
หายใจ เขาก็ปล่อยพลังฝ่ามือมาทำลายต้นไม้จนกระจุยอีก เป็นเช่นนี้
ติดต่อกันหลายร้อยกระบวนท่า จนท้ายที่สุดนางก็โกรธจนทนไม่ไหว

"เจ้าอยากจะได้ต้นไม้ใหม่ได้! ข้าจะให้เจ้าได้สมหวัง เดี่ยวจะหา
ว่าข้าไม่สำแดงเดช คิดว่าข้าเป็นแมวขี้โรคไป คอยดูสุดยอดกระบวนท่า
ของข้า..."

สุดยอดกระบวนท่า?

ฉูอินลอบตื่นตระหนก เขาไม่เคยรู้มาก่อนเลยว่าตัวนอวี่สือยังมี
กระบวนท่านี้เก็บซ่อนเอาไว้ ไม่ได้ใช้ฝีมือออกมาเต็มที่ ในอดีตตอนที่
เคยประมือกัน พวกเขาสู้กันอย่างสูสีกำลังราวพัดศัปะทะเสือดาว หาก
ตัวนอวี่สือใช้สุดยอดกระบวนท่าออกมา ตนจะรับมือไหวหรือไม่

เขารวบรวมสมาธิพร้อมรับมือ ไม่กล้าประมาทแม้เพียงนิด ขณะที่
ฝ่ายตรงข้ามเพ่งสมาธิเตรียมโจมตี เขาก็เพ่งสมาธิเตรียมรับมือ มองเห็น
ควันสีชาวลอยออกมาจากร่างของตัวนอวี่สือเป็นพักๆ และยิ่งรู้สึก
ประหลาดใจมากขึ้นเรื่อยๆ

เขารับมืออย่างสุขุมระแวดระวัง กลั่นใจเฝ้ารอ รอแล้วรอเล่า
รออยู่นานฝ่ายตรงข้ามก็ยังไม่มีการเคลื่อนไหว ทำเพียงแค่นิ่งอยู่ที่เดิม
และมองมาที่เขาด้วยสายตาบาดร้าย นอกจากควันสีชาวลอยปกคลุม
รอบกายแล้วก็ยังไม่มีการเคลื่อนไหวได้อีก

สีหน้าของฉูอินปรากฏแววสงสัย จนเมื่อควันสีชาวจางหายไป
ตัวนอวี่สือก็ยังคงยืนนิ่งเป็นรูปปั้นหิน ไม่ขยับเขยื้อนเคลื่อนไหวเช่นเดิม

ฉับพลันจอมมารก็รู้สึกตัว รีบขยับกายโจมตีไปด้านหน้าหนึ่งฝ่ามือ
พลังฝ่ามือนั้นคมกริบราวใบมีด พุ่งตรงทะลุผ่านอกของฝ่ายตรงข้าม

ไม่เคยมีครั้งใดที่สีหน้าของผู้อื่นจะดำทมิฬเช่นนี้มาก่อน เพราะ
สิ่งที่ฝ่ามือของเขาพาดถูกคือเปลือกที่ว่างเปล่า เป็นเพียงเสื้อผ้าที่ไร้ร่าง
สวมใส่และหน้ากากหนึ่งมนุษย์อันหนึ่ง ในที่สุดเขาก็รู้แล้วว่าควนสีขา
คือสิ่งที่ฝ่ายตรงข้ามจงใจใช้พรางตา

แสงจันทร์สะท้อนให้เห็นรอยบุปโปนของเส้นเลือดบนหน้าผากผู้ซึ่ง
ตลอดมามีทั้งสงบนิ่ง เก็บซ่อนอารมณ์ความรู้สึกจนยากนักที่จะแสดงสีหน้า
ตะลึงงันทำอะไรไม่ถูกให้เห็น

ผู้อื่นมองหน้ากากหนึ่งมนุษย์ของตัวนอวี่สือ แล้วโคจรพลังทำลาย
หน้ากากจนแหลกสลายคามือในพริบตา แวตตาที่มีเส้นริ้วรอยของเขา
ปรากฏโทะสะพวยพุ่ง

"เจ้าคนไร้ยางอาย!"

ร่างของเขาราวกับมีเพลิงร้อนแรงเผาผลาญ กำปั้นลั่นเทิ้ม ฝ่าย
ตรงข้ามถึงกับใช้วิธีไร้ยางอายเช่นนี้มาปั่นหัวเขา หากจับมันได้ เขาจะ
ไม่ให้มันตายในทันที แต่จะแลเนื้อเถื่อนหนังมันทีละชิ้นๆ ให้มันเจ็บปวดจน
กระทั่งตาย

คนผู้นี้ไม่น่าจะหายตัวไปต่อหน้าต่อตาได้โดยที่เขาไม่รู้ตัว และถึง
จะหนีไปได้ก็น่าจะหลงเหลือร่องรอยเอาไว้ให้ติดตามบ้าง เว้นแต่...

สายตาที่คุกรุ่นไปด้วยอารมณ์โกรธแค้นมองตรงไปที่ทะเลสาบ
เขาพลั้วกายกระโดดขึ้นกลางอากาศ ชัดฝ่ามือมารตรงไปยังบริเวณ
ข้างทะเลสาบ บังคับให้เงาร่างสายหนึ่งปรากฏออกมา

"จะหนีไปทีไต่!"

เขาตามติดจู่โจมราวกับภูตผีจากนรก ฝ่ามือไร้น้ำใจฟาดลงหมายจะบดขยี้ฝ่ายตรงข้ามให้ตายคาที่ ทว่าก่อนจะปล่อยฝ่ามืออันทำให้ถึงแก่ชีวิตออกไป เขากลับเห็นใบหน้างดงามผุดผาดเปล่งประกายสดใสราวหยกขาวภายใต้แสงจันทร์ ทำให้เขาถึงกับชะงักค้างไปในชั่วพริบตา

"ไม่... อย่างนะ!"

เขารั้งฝ่ามือไว้ได้ในระยะห่างจากตัวนางหนึ่งซุน* ถอนพลังกลับมาได้อย่างทันท่วงที

ดูอินมีสีหน้างุนงงสงสัย คิดไม่ถึงว่าจะจับสตรีนางมาได้คนหนึ่ง

"อย่า... อย่างมองนะ..."

ส่วยหลังเอ่อร์รีบยกมือขึ้นปิดผ้าเนื้อบางบนร่างตน เพราะยามนี้นางสวมใส่เพียงเอี่ยมตัวเดียว ตลอดร่างของนางเปี่ยมโชก เนื้อผ้าแนบติดกายทำให้ส่วนเว้าส่วนโค้งปรากฏออกมาอย่างชัดเจนจนแทบจะถูกเขามองเห็นทั่วทั้งร่าง

"เจ้าเป็นใคร"

"ข้าเป็นใครมันเรื่องอะไรของท่าน! หลีกไปนะ เจ้าคนลามก!"

นางผลักเขาออกไป ทว่าวินาทีต่อมาข้อมือนุ่มเล็กของนางก็ตักไปอยู่ในฝ่ามือแข็งแรงประดุจเหล็กกล้าของเขาซึ่งทำให้นางเจ็บ

"เจ้าเป็นใคร" เขากัดฟันถามอีกครั้ง คำพูดที่กล่าวออกมาไม่มีแววรักถนอมสวงามสักนิด

"โอ๊ย... เจ็บนะ เจ็บๆ เบาหน่อย"

* ซุน เป็นหน่วยมาตรวัดของจีนสมัยโบราณ เทียบความยาวประมาณ 1 นิ้ว ระยะ 10 ซุนเป็น 1 จื่อ (เขียนะ)

"บอกมา!"

"ท่านจะดูไปทำไม สาวน้อยอย่างข้าจะอาบน้ำทำความสะอาดร่างกายข้างทะเลสาบไม่ได้หรือไร มันขัดหูขัดตาท่านตรงไหน"

คิ้วเข้มขมวดมุ่น "อาบน้ำ?"

"ใช่สิ ท่านเคยเห็นใครถอดเสื้อผ้าตากปลาหรือไม่ แล้วรบกวนท่านช่วยปล่อยมือข้าด้วยได้ไหม"

ลู่อินแสดงสีหน้าสงสัยขึ้นชั่วแวบหนึ่ง จากนั้นก็หันหน้ากลับไปมองกองเสื้อผ้าที่ถูกเขาทำลายจนเละกองนั้น

มีบางอย่างไม่ชอบมาพากล เท่าที่เขาเข้ามา ตัวนอนวีสื่อน้ำที่พรบศัตรู ล้วนต้องชักม่านหน้าเป็นคนแรก แต่ตลอดทางมานี้เส้นทางที่เขาใช้หลบหนีไม่เคยล้ายพฤติกรรมยามปกติของเขา แต่ด้วยความที่ตนร้อนใจอยากชำระความแค้น ดังนั้นจึงไม่ทันได้ขบคิดหาสาเหตุ บัดนี้เมื่อคิดขึ้นมาได้กลับพบว่า มีข้อผิดพลาดที่น่าสงสัย

คนที่เขาไล่ตามหายไป เหลือไว้เพียงเสื้อผ้าและหน้ากากหนังมนุษย์อันหนึ่ง ขณะเดียวกันเด็กสาวคนนั้นก็โผล่ขึ้นมาในสภาพที่แทบไม่มีอะไรปกปิดร่างกาย ความบังเอิญนี้เป็นไปได้เพียงอย่างเดียวเท่านั้น!

ราวกับฟ้าผ่ากลางวันแสบๆ เขากวาดสายตามาดร้ายแฝงแววเช่นม้ามองไปที่นาง

"เจ้า..."

ร่างของเขาชะงักค้างนิ่งอยู่กับที่ เพราะสายตากวาดไปโดนเพียงอากาศ เด็กสาวคนนั้นได้หายตัวไปนานแล้ว เงาก็ไม่เห็น กระทั่งมือที่เขาจับไว้ก็ยังเป็นมือปลอม

ดูอินมอมมือข้างนั้นอย่างไม่เชื่อสายตา คิดไม่ถึงว่าศัตรูที่ตนสาบานว่าจะสังหารด้วยมือจะต้องเดินทางลงใต้จากทะเลทรายมายังเจียงหนานตามติดตลอดกลางวันกลางคืนจะไม่ใช้ตัวนอวีส์ื่อ หากแต่เป็นสตรีที่สวมหน้ากากปลอมตัวเป็นตัวนอวีส์ื่อ

ถ้าเช่นนั้นก็แปลว่าเขาถูกเด็กสาวคนนั้นป้อนหัวมาตลอดสี่สิบเก้าวันเต็มๆ แกมตอนนี้อย่างถูกนางลูปคมอีกคราด้วยการปล่อยให้นางหนีไปได้อย่างลยนวนล

ใบหน้าเครื่องขริมของจอมมารดำทะมึนจนไม่อาจดำมากไปกว่านี้อีกแล้ว ขณะมอมมือปลอมที่เหมือนของจริงไม่มีที่ติ มุมปากยกขึ้นยิ้มเย็นอย่างที่ไม่เคยเป็นมาก่อน

ประเสริฐ! นับว่าเป็นเด็กสาวที่กะล่อนคล่องแคล่วนัก!

คิดไม่ถึงว่าในยุทธภพ นอกจากตัวนอวีส์ื่อแล้วยังมีผู้ที่มิวิชาตัวเบาไม่แพ้เขา ไม่สิ อาจเหนือชั้นกว่าตัวนอวีส์ื่อชั้นหนึ่งด้วยซ้ำ

ในเมื่อนางกล้าลูปคมเขา เช่นนั้นนางก็ควรกล้าที่จะยอมรับการลงทัณฑ์จากเขา

ไม่มีใครที่ลองดีกับเขาแล้วจะยังใช้ชีวิตอย่างราบรื่นสงบสุขได้ เขาจะต้องตามหาเด็กสาวคนนั้นให้พบ จากนั้นก็ให้นางจ่ายค่าตอบแทนอย่างสาสม!

เจียงหนานภายใต้พุ่กันพรรณาของเหล่าบัณฑิตผู้ทรงภูมิความรู้ดังามดั่งบทกวี วิจิตรราวภาพวาด แต่เจียงหนานในเดือนห้ากลับมีสายลมอ่อนเคล้ามาผ่านบางๆ ประดับด้วยผลท้อสีแดงและ

ผลซึ่ง* สีเหลือง

ณ ตำบลผิงเหอ ทุกแห่งหนล้วนสามารถพบเห็นลำธารสายน้อยและ สะพานเล็ก รวมทั้งบ้านเรือนที่มุงกระเบื้องสีดำชายคาสีแดง ทว่าชาวบ้าน ที่ใช้ชีวิตอย่างสงบเรียบง่ายในตำบลแห่งนี้ยังมีความกตัญญูและอบอุ่น อยู่

วันนี้เป็นวันมงคลที่บุตรของสกุลหลิวจะออกเรือน ทว่าเพื่อนบ้าน กลับมอมมาด้วยสายตาเห็นใจและพากันทอดถอนใจไม่หยุด

"ช่างน่าสงสารเสียจริง เป็นเด็กสาวที่ดีแท้ๆ กลับจะถูกคนข่มเหง รังแกแล้ว"

"นั่นสิ" มีคนไม่ยินยอมพร้อมใจด่าทอออกมา "ลูกสาวของพ่อเฒ่า หลิวหน้าตาสะสวยน่าเอ็นดู เป็นเต้าหู้ซีอิ๋ว** ซึ่งมีชื่อเสียงของเรา สมกับ พ่อหนุ่มบ้านสกุลหยางราวกับกิ่งทองใบหยก สองคนนั้นรักกันอยู่ดีๆ เจ้าใจคุณกลับต้องตามนางน้อยเข้า บังคับให้แต่งงานเป็นอนุคนที่สี่ของ มัน บ้านเมืองช่างไม่มีชื่อมีแปะจริงๆ"

"จะทำได้ ใจคุณมีทั้งทรัพย์สินและอำนาจ กระทั่งได้ทำให้ อำเภอยังต้องเกรงใจ พ่อเฒ่าหลิวจะไม่แต่งลูกสาวก็ไม่ได้"

"หรือว่าจะได้แต่มองดูเด็กสาวดีๆ ถูกบังคับให้แต่งงานออกไป สวรรค์ยังมีความยุติธรรมอยู่อีกหรือ"

ทุกคนมองกันไปมองกันมา ไร้คำพูดโต้ตอบ ที่สุดก็ได้แต่ถอนใจยาว อย่างจนปัญญา

* ซึ่ง หมายถึง แอปปริคอต

** เต้าหู้ซีอิ๋ว เป็นสำนวนเปรียบเปรยถึงสาวงามที่มีผิวขาวราวกับเต้าหู้ และรูปโฉมงดงามเหมือนซีอิ๋ว (โชชิ) ซึ่งเป็นหนึ่งในสี่ยอดหญิงงามผู้พลกประวัติศาสตร์จีน

ใช่แล้ว สิ่งที่คุณทุกคนสามารถทำได้ก็คือมองส่งเด็กสาวดีๆ อีกคน
แต่งงานไปเป็นอนุของใจคุณ ไม่มีใครกล้ายุ่งเกี่ยวกับเรื่องนี้ นอกจาก
เอ่ยปากด่าว่าไม่ก็คำแล้ว กระทั่งส่งเสียงฮึดดังๆ สักคำก็ยังไม่กล้า นอกเสีย
จากว่าคนผู้นั้นจะเบื่อชีวิตแล้ว

ในบ้านสกุลหลิว สมาชิกทุกคนในครอบครัวต่างมองไปที่เด็กสาว
ผู้มีรูปโฉมงดงามซึ่งสวมชุดแต่งงานสีแดง

นางมิใช่บุตรของพ่อเผ่าหลิว แต่กลับสวมรัดเกล้าหงส์และผ้าคลุม
ปิดหน้าสำหรับเจ้าสาว นางไม่เพียงงดงามกว่าเจ้าสาวคนเดิม ใบหน้า
เรียวที่งดงามนั้นยังมีสิ่งที่ทำให้ผู้คนประทับใจอย่างลึกซึ้ง นั่นคือดวงตา
กลมโตที่สุกใสงดงาม เปล่งประกายราววิบยั้งกว่าดวงดาราบนฟากฟ้า
ยามค่ำคืนชวนให้ผู้คนหลงใหล

พวกเขาไม่รู้จักนาง นางปรากฏตัวขึ้นเมื่อคืนนี้ในตอนที่คนในบ้าน
สกุลหลิวสิ้นหวังอย่างถึงที่สุด

เด็กสาวมาเยี่ยมเยือนถึงหน้าประตูบ้าน บอกว่ายินดีแต่งงานกับ
อันธพาลโฉดชั่วอย่างใจคุณแทนบุตรของพวกเขา

"แม่นาง ท่านจะทำเช่นนี้แน่หรือ"

สามีภรรยาแซ่หลิวรวมถึงบุตรและบุตรชายคนเล็กต่างมอง
ส่ายหลังเอ๋ออย่างกระวนกระวาย เพราะนางสวมชุดเจ้าสาวที่เดิมควรจะเป็น
ของบุตรสกุลหลิวเพื่อปลอมเป็นเจ้าสาว และกำลังรอคอยที่จะขึ้น
เกี่ยวเจ้าสาว

"แน่นอน จำไว้ให้ดี ถือเป็นโอกาสตอนที่ข้าขึ้นเกี่ยวเจ้าสาวไปกราบไหว้
ฟ้าดินที่จวนสกุลใจ พวกท่านหนีไปไกลได้เท่าไรก็ไปให้ไกลเท่านั้น

รอนใจคุณรู้ว่าข้าไม่ใช่แม่นางหลิ่ว ถึงตอนนั้นก็มืดค่ำ คิดจะตามพวกท่าน ก็ยากแล้ว"

น้ำเสียงของσύหฺลึงเออร์ฟังดูสบายๆ ไม่มีทีท่ากังวลหรือหวาดกลัว แม้แต่น้อย กลับมีทีท่าสนุกสนานแปลกใหม่ด้วยซ้ำไป เพราะนี่เป็นครั้งแรกที่นางได้สวมรัดเกล้าหงส์และคลุมหน้าแบบเจ้าสาว

หน้ากระຈກทองเหลือง นางเขียนคิ้ว ทาปาก ผัดแป้ง สีนํ้าตื้นเต็น ยืนดื้ออย่างยิ่ง ต่างกับคนในสกุลหลิ่วที่โคกเศร้ามทุกข์

ตอนที่นางหนีมาถึงตำบลผิงเหอ บังเอิญได้ยืมชาวบ้านพุดกันถึง เรื่องบุตรสกุลหลิ่วถูกโจวคุนหมายตาแล้วบังคับให้สกุลหลิ่วรับสินสอดทองหมั้น ทั้งยังกำหนดวันรับเจ้าสาวเอาเองเสร็จสรรพ นางซึ่งกำลังอยู่ในช่วงหลบหนีจึงตัดสินใจยื่นมือเข้าช่วยเหลือสกุลหลิ่วให้ผ่านพ้นด่านที่ยากลำบากนั้นทันที

"แต่ว่า...โจวคุนผู้นี้เป็นคนชั่วช้าสารเลวนัก"

"ก็เพราะเป็นคนชั่วช้านี้สิ ข้าจึงเห็นความอยุติธรรมนี้แล้วต้องยื่นมือเข้าช่วยเหลือ!"

นางรู้ว่าไม่ควรแสร้งเรื่องชาวบ้านตอนที่ตนเองกำลังหนีตาย ทั้งยังควรรีบเดินทางต่อไปอย่าได้หยุด จะได้ไม่ถูกจอมมารตามทัน ทว่านางไม่อาจเห็นคนลำบากแล้วนิ่งดูตาย เมื่อเห็นเด็กสาวดั่งงามผู้หนึ่งกำลังจะถูกคนชั่วข่มเหงรังแก นางจะไม่สนใจยุ่งเกี่ยวได้อย่างไร

อย่างไรเสียเจ้าสาวก็ต้องคลุมหน้า ต่อให้จอมมารร้ายกาจกว่านี้ก็ไม่่นารอบรู้สารพัดถึงขนาดรู้ว่นางจะแต่งงานออกไปแทนบุตรสกุลหลิ่วกระมัง

คิดถึงตรงนี้นางก็ตัดสินใจจะผดุงความยุติธรรมแน่วแน่ว่าเดิม
ได้ทำความดีไปด้วยในขณะที่หลบหนี ประเสริฐออกจะตายไป!

"พวกเราหนีไปแล้ว แม่นางจะอย่างไร"

คนบ้านสกุลหลิวถึงอย่างไรก็เป็นชาวบ้านที่มีจิตใจงดงาม แม้จะ
ไม่ยินยอมให้บุตรถูกโจรใจคุณย่ายี้ แต่ก็ยินดีหากเด็กสาวผู้หนึ่งจะต้อง
เสียสละความสุขของตนเอง ยิ่งไปกว่านั้นนางยังเป็นคนที่งดงามและมี
จิตใจดีงามถึงเพียงนี้อีกด้วย

"ตายแล้ว! พวกท่านยังกังวลเรื่องนี้อีกกริ ข้าไม่ได้บอกไปแล้วหรือว่า
ข้ามีวิธีหนีเอาตัวรอด"

"แม่นาง ท่านมาจากต่างถิ่น คงจะไม่รู้ว่าโจรใจคุณมีอิทธิพลมาก
เพียงไร กระทั่งคนของทางการยังถูกมันใช้เงินซื้อตัวไว้ ถ้าท่านเกิดหนีไม่รอด
ก็กลายเป็นว่าต้องถูกเจ้าคนชั่วแซ่โจรใจย่ายี้เอาหรือหรือ มันเป็นคนที
น่ากลัวมากเหลือเกิน"

สำหรับส่วยหลิงเออร์แล้ว ต่อให้โจรใจคุณร้ายกาจกว่านี้ ก็ยังไม่น่ากลัว
เท่านิ้วมือเพียงนิ้วเดียวของจอมมารแห่งเหมียวเจียง

การที่นางปลอมเป็นเจ้าสาวไม่เพียงได้พักขา ยังถือโอกาสกินอาหาร
ดื่มสุรามงคลเลี้ยงกระเพาะได้ด้วย นอกจากนี้นางยังเป็นเด็กสาวอายุ
สิบหกที่ฝันอยากนั่งเกี้ยวเจ้าสาว สวมใส่ชุดแต่งงาน ตอนนั้นเมื่อมีโอกาส
ได้ลิ้มลอง ใจนางย่อมต้องหวั่นไหวเป็นธรรมดา

"ไม่ต้องเป็นห่วง ข้าไม่มีอะไรเก่ง แต่เรื่องนี้นั้นเป็นที่หนึ่ง ข้ายอม
มีความมั่นใจเต็มที่จึงได้ยอมช่วยเหลือพวกท่าน สิ้นสออดทองหมั้นที่โจรใจ
ส่งมาเพียงพอจะเป็นค่าเดินทางให้พวกท่านหนีและพอใช้ไปชั่วชีวิต

พวกท่านยิ่งหนีไปให้ไกลเท่าไรก็ยิ่งดี พอไปถึงสถานที่อื่นก็เปลี่ยนชื่อแซ่ซะ
อย่าให้โจรค้นหาพบ เหนือนี้ก็ไม่เสียความตั้งใจของข้าแล้ว"

คนสกุลหลิวต่างซาบซึ้งใจจนน้ำตาคลอเบ้า โดยเฉพาะหลิวอวิหลัน
ผู้เป็นบุตร นางก้มลงโขกศีรษะคำนับผู้มีพระคุณด้วยความซาบซึ้งใจอย่างยิ่ง
"ขอบคุณพระคุณอันยิ่งใหญ่ของแม่นาง ข้าจะไม่มีวันลืมพระคุณนี้
ชั่วชีวิต"

คนทั้งครอบครัวต่างพากันโขกศีรษะคำนับแก่นาง

"พอเถอะ อย่าคุกเข่าเลย รีบลุกขึ้นแล้วตามชายในดวงใจของเจ้า
หนีไปจากตำบลนี้ด้วยกันซะ พวกเจ้าแค่ทำตามวิธีหนีที่ข้าบอกไว้ก็ใช้ได้
แล้ว"

กล่าวไปๆ นางก็ถ่ายทอดวิธีการหนีให้พวกเขาเพิ่มไปอีกหลายท่า
อย่างอื่นนางอาจจะไม่เป็น แต่เรื่องหนีนางถนัดที่สุด!

ทุกคนแสดงความคารวะต่อผู้มีพระคุณอีกครั้ง ยามนี้ที่ด้านนอก
พลันเกิดเสียงอึกทึกขึ้น ชายหนุ่มบ้านสกุลหลิวซึ่งอยู่ข้างบ้านริบร้อนวิ่ง
เข้ามาพลางร้องบอกอย่างร้อนใจ

"ท่านอาหลิว! เกี้ยวเจ้าสาวมาแล้ว!"

สุ่ยหลิงเอ๋อรีบกำชับ "ทำตามแผนการ รีบซ่อนเร็ว อย่าให้แม่สื่อ
เห็นพวกเจ้า"

สองหนุ่มสาวพาน้องชายไปหลบในห้อง ส่วนพ่อแม่อีกแกล้งทำเป็น
รักเสียดายไม่อยากให้บุตรแต่งงานออกเรือนไปก่อนที่แม่สื่อจะเข้ามา

สุ่ยหลิงเอ๋อรีบผ้าคลุมหน้าเจ้าสาวลงมาปกปิดใบหน้าทั้งสาม
ของตน และปลอมเป็นเจ้าสาวอย่างแนบเนียน พร้อมกับให้แม่สื่อที่

ใจคุณส่งมาพุงขึ้นเกี่ยวเจ้าสาว

ขบวนรับเจ้าสาวออกเดินทางพร้อมเสียงลั่นฆ้องตีกลอง บรรทุก
เจ้าสาวตัวปลอมมุ่งหน้าไปยังจวนสกุลใจ

ใจคุณไม่เสียทีที่เป็นเจ้าพ่อประจำถิ่น ทรัพย์สินมากก็ยิ่งกว้างมาก
แค่โต๊ะที่จัดเลี้ยงก็ปาเข้าไปเป็นร้อยโต๊ะ ขนาดเจ้าหน้าที่ทางการซึ่ง
เปรียบเสมือนบุพการีของคนในท้องถิ่นยังต้องมาเป็นแขกในจวนของเขา
พฤติกรรมโหดชั่วใช้กำลังบังคับแต่งหญิงสาวเข้าบ้านไม่มีการปกปิดไว้
สักนิด

ในห้องหอ สู้ยหลังเอร์เปิดผ้าคลุมหน้าออก ถลกกระโปรงขึ้นแล้ว
แอบย่องไปที่ข้างประตู ทุกก้าวที่เดินไป พูบนรองเท้าปักก็จะแหว่งโหวไป
พร้อมกัน

นางเลียนิ้วแล้วทิ่มไปบนกระดาศกรประตูลงทะเลเป็นรู นัยน์ตา
กลอกกลิ้งแอบส่องมองลอดออกไปด้านนอก เห็นชายร่างใหญ่หลายคน
เฝ้าประตูอยู่ตามคาด

ใจคุณกลัวว่าเจ้าสาวจะหนี ดังนั้นทั้งหน้าจวนและหลังจวนจึงให้
ลูกน้องคอยเฝ้าระวังอยู่อย่างแน่นหนา

นางเห็นว่าอยู่ว่างๆ ไม่มีอะไรทำ จึงนั่งลงที่หน้าโต๊ะมงคลแล้วจัดการ
กับอาหารบนโต๊ะจนหมดในเวลาไม่นาน ทั้งยังดื่มเหล้ามงคลหมดไปครึ่งขวด
กระทั่งได้ยินเสียงอะอะดังมาจากด้านนอก นางจึงรีบเดินกลับไปที่เตียง
ดึงผ้าคลุมหน้าลง ขณะที่ดูดเลียนิ้วซึ่งเปื้อนน้ำปรุจรสอย่างยังไม่หายอยาก

ประตูถูกเปิดออก ใจคุณที่ดื่มเหล้าลงท้องไปแล้วหลายจอกแม้จะ
มีอาการตึ๊งตึงๆ แต่ยังคงมีสติคึกคักแจ่มใส ถูกฝูงเพื่อนที่หวังเกาะกินดัน

ตัวเข้ามาในห้องหอ

"ยินดีกับพี่ใหญ่ที่ได้แต่งงานกับภรรยาคนงาม"

"พี่ใหญ่ช่างมีโชคความด้านอิสตรีไม่น้อย น้องๆ อย่างพวกเราผู้สึก
อิจฉาท่านยิ่งนัก!"

ลูกน้องกลุ่มนี้ปกติมักจะติดตามใจคุณไปสำแดงฤทธิ์เดชตามที
ต่างๆ แต่แต่ละคนไม่ปกปิดสีหน้าละโมภโลภมาก พวกกันเกาะแข่งเกาะขา
ลูกพี่สุดชีวิต และพยายามกล่าววาทะที่จะทำให้ลูกพี่พึงพอใจ

ใจคุณมองเจ้าสาวที่นั่งนิ่งอยู่บนเตียงไม่วางตา ใจทั้งดวงร้อนระอุ
ไปหมด ผู้หญิงที่เขาต้องการเขาไม่เคยไม่ได้ ในที่สุดหลั้วอว้หลังกันนี้
ไม่พ้นเงื้อมมือเขา

แม้จะมีคนคอยส่งลูกๆ แต่เขาก็ไม่ยอมให้คนอื่นได้มีส่วนร่วม
ในการชื่นชมความงามเจ้าสาวของเขา ยิ่งไปกว่านั้น คำคืนในห้องหอมีค่า
ยิ่งกว่าทองพันตำลึง เขายอมไม่ยอมให้ใครมาหยอกล้อในนี้จนเสียฤกษ์
แน่ และเขาก็ต้องการนางจนรอให้งานเล็ยเล็กไม่ไหวด้วย

"ด้านหน้ามีเหล่าและอาหารมากมาย พวกเจ้ากลับไปดื่มกินเถอะ"

"ไม่ได้หรอกพี่ใหญ่ การหยอกล้อในห้องหอเป็นประเพณีที่ปฏิบัติ
กันมา ยิ่งคึกคักยิ่งดี โช้ใหม่ทุกคน"

เมื่อมีคนกล่าวนำ คนอื่นๆ ก็พลอยว่าตามไปด้วย

ใจคุณรู้ว่าพวกเขาต้องการสิ่งใด หากไม่ใช่โอกาสเรียกจ้างเงิน
จากเจ้าบ่าวจะเป็นสิ่งใดได้อีก ตอนนี้อยู่กำลังอารมณ์ดี ไม่ใช่ใจที่จะจ่าย
เงินเพิ่มอีกเล็กน้อย อย่างไรก็ตามเสียเงินเขาก็มีเยอะอยู่แล้ว

"ไปๆ ไปปรับเงินคนละห้าสิบตำลึงที่ห้องบัญชีโนนไป!"

"ขอบคุณพี่ใหญ่!"

หลังบรรลุปเป้าหมาย ทุกคนก็ล่าถอยกลับออกไปทันที
เมื่อปิดประตู ใจคุณก็หันมามองเจ้าสาวด้วยแววตาตะกะตะกลาม
แสบเยิ้มพลางกล่าว

"น้องหญิง ในที่สุดก็เหลือแค่เราสองคน"

σύหลังเออร์ลอบด่าในใจ ฟ้ายังไม่ทันมืด เจ้าสุนัขป่าลามกตัวนี้ก็
อดใจรอที่จะเข้าห้องหอไม่ไหว ทำให้นางต้องเลื่อนแผนการหนีให้เร็วขึ้น

นางรอโอกาสอยู่เงียบๆ ทันทีที่ผ้าคลุมหน้าเจ้าสาวถูกเปิดออก
นางก็จะลงมือ

แต่ยังไม่ทันที่ผ้าคลุมหน้าจะถูกเปิดออก นางก็ต้องสะดุ้งตกใจจาก
เสียงสิ่งของหนักๆ ตกกระทบพื้น

σύหลังเออร์เลิกผ้าคลุมหน้าขึ้นอย่างแปลกใจ เห็นเจ้าบ่าวนอนกอง
อยู่บนพื้น อดสงสัยไม่ได้จนต้องเดินเข้าไปดู รองเท้าปักมุงตรงไปเหยียที่
ศีรษะโตๆ นั้น

"นี่"

เจ้าบ่าวได้รับการตอบสนองราวกับหลับสนิทไปแล้ว นางจึงยิงเตะเขา
อย่างได้ใจ

"นี่! ตื่นสิ"

ฝ่ายตรงข้ามยังคงไม่มีการเคลื่อนไหว นอนนิ่งไม่ไหวติง
ดื่มจนเมา? ไม่หรรอกรรมมัง

เดิมทีแผนการของนางคือรอให้ใจคุณเปิดผ้าคลุมหน้านาง แล้วนาง
จะโปรยยาสลบใส่เขาให้หมดสติ คิดไม่ถึงว่าฝ่ายตรงข้ามจะเมาไม่ได้สติ

ไปเองเสียก่อน

เช่นนี้ก็ดีแล้ว นางจะได้หมดเรื่องยุ่งไป

ขณะที่นางกำลังรู้สึกยินดี ที่น้องพลันรู้สึกปวดแปลบ

"โอ๊ย..."

นางกระโดดหนีตามสัญชาตญาณ รู้สึกกลัวกับว่าขาของตนถูก
สิ่งหนึ่งสิ่งใดกัดเข้าให้

เมื่อมองสำรวจอย่างละเอียดก็เห็นว่าที่บริเวณเส้นผมของโจวคุน
มีงูสีดำตัวเล็กบางตัวหนึ่งเลื้อยออกมา มันแอบซ่อนอยู่ในเส้นผมคน
ยากจะสังเกตเห็นได้ ดังนั้นนางจึงไม่ทันระวังจนถูกกัด

แปลกจริง ทำไมถึงมีงูได้

ไม่ว่างูตัวนั้นจะมีพิษหรือไม่ นางรีบกินยาแก้พิษลงไปที่ทันทีโดย
ไม่ต้องคิด นี่เป็นยาที่ศิษย์พี่รองปรุงขึ้น สามารถแก้พิษได้นับร้อยชนิด
เวลาที่พวกนางศิษย์พี่น้องสามคนออกเดินทางต่างพกติดตัวเพื่อเป็นการ
ป้องกันไว้เผื่อใช้ในยามจำเป็น

ในเมื่อโจวคุนหลับไปแล้ว นางก็ไม่ต้องความจำเป็นต้องอยู่ต่ออีก พอดี
กับที่บรรดาพี่น้องซึ่งเฝ้าประตูอยู่ด้านนอกถูกสั่งให้ไปรับเงินและดื่มกิน
จึงไม่มีใครอยู่เฝ้าประตู ไม่นานตอนนี้แล้วจะหนีตอนไหน!

นางยกขากระโปรงขึ้นเตรียมจะหนีไปให้ไกล ที่ไหนได้ พอ
เปิดประตูออกนางกลับต้องชะงัก ใจหล่นวูบเพราะเจอเข้ากับกำแพงหนา
ด้านหน้า

ไม่หรรณ่า...

สายตาของนางค่อยๆ เลื่อนขึ้นไป มองดูเงาร่างที่บิดบังแสงสว่าง

จนมืดอย่างเหวี่ยงตก กระทั่งเห็นใบหน้าหล่อเหลาดงามและประสาน
สายตากับนัยน์ตาเย็นเยียบคู่นั้น หัวใจของนางก็เหมือนร่วงหล่นลงสู่
หุบเหวลึก

ผู้อินก้มหน้าหรือตามองนาง ชุดขาวบนร่างเขายังคงสะอาดบริสุทธิ์
เหมือนเคย กลิ่นอายสุภาพทรงภูมิร่าบบัณฑิตบนร่างยังคงอยู่ จะต่างก็
เพียงความเย็นชาในดวงตาและน้ำเสียงที่ไร้ความอบอุ่นเท่านั้น

"ในที่สุดข้าก็ตามเจ้าทัน"

ส่วยหลังเออร์ก็สิ้นน้ำลายลงคออย่างยากลำบาก ตอนนี้เป็นเดือนห้า
ไฉนรอบกายจึงเห็นบนาราวฤดูหนาวในเดือนสิบสอง

นางค่อยๆ ถอยหลังหนี ขณะที่ผู้อินเดินตรงมาหานางทีละก้าว
นางเริ่มร้อนรน พยายามฉีกยิ้มรับหน้าอย่างใจเย็น

"ท่านมาร่วมดื่มสุรามงคลของข้าใช้หรือไม่"

เขายืนเอามือไพล่หลัง สีหน้าและท่าทางเย็นชาไม่เปลี่ยน

"อย่าคิดว่าเป็นหัวข้าแล้วจะล่อยนวลไปได้"

"ป็นหัว? เมื่อไรกัน ท่านอย่าใส่ความคนดี..." นางแส้งทำหน้า
ไร้เดียงสา แล้วรีบปรีพยาสลบออกมาอย่างรวดเร็วโดยไม่ให้เขาทันระวัง
จากนั้นก็ยิ้มอย่างสมใจ "ฮ่าๆๆ ท่านโดนยาสลบของข้าเข้าไป รับรองว่า
ท่านหลับสามวันสามคืนไม่ตื่นแน่!"

ผู้อินไม่แสดงสีหน้าแปลกใจแม้แต่น้อย ทั้งยังไม่มีอาการตื่นตระหนก
เขายังคงมองมาที่นางอย่างเย็นชาด้วยความสงบนิ่งดูขุนเขา เอ่ยข้าๆ
อย่างมีเหตุมีผล

"งั้นหรือ หลับสามวันสามคืนไม่ตื่น ประเสริฐ ข้าจะได้เบาแรงไป

บ้าง"

นางชะงักงัน ขณะกำลังประหลาดใจอยู่ว่าเหตุใดคนผู้นี้จึงไม่ตกใจ
สักนิด นางก็พลันรู้สึกหน้ามืดตาลาย

"เอ๊ะ? ไฉนข้าจึงอยากนอน เป็นไปไม่ได้..."

นางสับสนงุนงงยิ่งนัก ตอนที่รู้ตัวว่าตนถูกยาสลบเข้าให้แล้วจึง
เข้าใจว่า...เขาได้ใช้วิธีใดวิธีหนึ่งขัดยากลับมาใส่นาง!

นางคิดจะหนี แต่สายเกินไปแล้ว เขาทั้งสองของนางอ่อนโยน
ร่างที่ล้มลงถูกท่อนแขนแข็งแรงยื่นมารับไว้ได้พอดีพอดี ก่อนที่นางจะ
สลบไปในอ้อมอกแข็งแกร่งดุจหินผา

ที่ด้านหน้าผู้คนคึกคักจวบ บรรยากาศเต็มไปด้วยความรื่นเริงยินดี
ไม่มีผู้ใดล่วงรู้เลยว่าเจ้าสาวคนงามในห้องหอได้ถูกคนลักพาตัวไปโดยที่
ไม่มีผู้ใดระแคะระคายแม้แต่ผู้น้อย

2

ส่ายหลังเออร์คัลย้ายหลับไปตื่นหนึ่ง เมื่อตื่นขึ้นมาอีกครั้งนางก็พบว่า
ตนเองกำลังนอนอยู่ในห้องที่ไม่คุ้นเคย

ขณะที่ความทรงจำในสมองของนางค่อยๆ ฟุ้งตัวจากความมึนง
นางพลันนึกขึ้นได้ว่าตนสลบไปได้อย่างไร

ต้องรีบหนี!

"ว้าย!"

เสียงตุบดังขึ้น ทันทีที่เท้าแตะถึงพื้น ร่างแบบบางกลับล้มคะมำไป
บนพื้นด้านหน้าเนื่องจากยืนได้ไม่นาน

"น่าตายนัก! เกิดอะไรขึ้น เอ๊ะ? เท้าของข้าขยับไม่ได้"

นางตกใจที่ขาทั้งสองไร้ความรู้สึก ไร้เรี่ยวแรง ทั้งยังไม่อาจขยับ
เคลื่อนไหว

แย่แล้ว! ขาขยับไม่ได้ นางก็ไม่อาจใช้วิชาตัวเบา ไม่มีวิชาตัวเบา

เท่ากับว่านางเป็นนกปีกหัก ไม่อาจบินขึ้นท้องฟ้าได้อีก

"เป็นไปได้อย่างไร ไม่น่าจะเป็นเช่นนั้นนี่นา!"

นางตื่นตระหนกจนทำอะไรไม่ถูก พยายามคลานไปที่ประตูจนเหนื่อยหอบเหงื่อไหลโชกกาย ทว่ายังไม่ทันจะถึงขอบประตู เท้าคู่หนึ่งก็ปรากฏขึ้นขวางทางไว้เสียก่อน

ทำเช่นนั้นสวมใส่รองเท้าผ้าหุ้มข้อสีดำ นางไล่สายตาตามองตามแนวชุดยาวสีขาวขึ้นไปจนกระทั่งสบเข้ากับดวงตาเย็นชาที่มองลงมา

แยءแล้ว!

อุณิษฆมดคืบน้อยๆ ดวงตาปรากฏแววววด

"เจ้าเป็นคนแรกที่ถูกลงโทษของข้ากักแล้วยังสามารถขยับตัวได้"

ในที่สุดนางก็ได้รู้ว่าที่ร่างกายท่อนล่างของนางไร้ความรู้สึกเป็นเพราะเจ้าผู้สีดำตัวเล็กนั้น ผู้ชายคนนั้นวางแผนการร้าย ถึงกับใช้ตัวนั้นเพื่อจับนาง และที่นางยังสามารถเคลื่อนไหวร่างกายได้ก็เป็นเพราะกลืนยาถอนพิษลงไปทันเวลา ทว่าไม่อาจถอนพิษนี้ได้หมด

"ท่านคิดจะทำอะไร"

เขาไม่ตอบ เพียงแค่มุมปากขึ้นน้อยๆ รวากับกำลังสุขใจอย่างมากเมื่อเห็นท่าทางน่าอเนจอนาถของนาง

"ข้าขอเตือนท่าน ถ้าท่านกล้า... อุ๊ป!"

นางเจ็บจนกล่าววจาไม่ออกอีกต่อไป เพราะเท้าที่ออกแรงเหยียบลงมานหลังของนางทำราวกับจะรีดเอาอากาศจากปอดนางให้หมดสิ้น

"ผู้อื่นไม่ล่วงเกินข้า ข้าไม่ล่วงเกินผู้อื่น ตอนที่เจ้าตอแยข้าก็น่าจะรู้ตัวได้แล้ว"

รองเท้าสีดำยิ่งเพิ่มแรงลงบนร่างของนาง

นางรู้สึกว่าการถูกขู่ไครงของตนใกล้จะหักเต็มที่ ความเจ็บปวดซึ่งเกิดจากแรงกดบนหลังทำให้ใบหน้าของนางซีดขาว ริมฝีปากเขียวคล้ำ กระทั่งหายใจยังแทบไม่ได้ เหงื่อเม็ดโป้งไหลลงจากหน้าผากที่ละเอียด

การทรมานที่ละน้อยอย่างแล้งน้ำใจทำให้ริมฝีปากนางสั่นระริก นางรู้ว่าครั้งนี้ตนไม่อาจหนีพ้น จึงได้แต่ปิดตารับการลงทัณฑ์ที่จะตามมา คาดว่าครั้งนี้นางคงต้องร่างแหกลเกลว เครื่องในแตกทะลัก เจ็บเจียนตาย สรุปคือนางต้องตายไม่ดีกว่าอย่างนั้นเถอะ

นางเพิ่งจะอายุแค่สิบหก กำลังอยู่ในวัยสาวสะพรั่ง รักความยุติธรรม จิตใจงดงาม เต็มไปด้วยความอยากรู้อยากเห็นเรื่องในยุทธภพ เปี่ยมไปด้วยความหวังในอนาคตและความฝันที่มีต่อความรัก แต่นางกลับต้องมาอายุสั้น ช่างไม่ยุติธรรมเสียเลย อือๆ

ขณะที่นางคิดว่าต้องตายแน่แล้ว แรงกดก็พลันหายไป

ลู่อินเดินข้ามตัวนางไปนั่งบนเก้าอี้ ยกกาน้ำชาบนโต๊ะขึ้นมารินน้ำชาใส่ถ้วย แล้วจิบอย่างสบายอารมณ์ด้วยท่าทีสุภาพสง่างาม

ส่ายหลังเออร์วิบสูดลมหายใจเอาอากาศเข้าปอดเหือกใหญ่เหือกแล้วเหือกเล่า ขณะเดียวกันก็ลอบหวาดผวามโนใจ คนผู้นี้ยังไม่คิดจะฆ่านางตอนนี้หรือ

นางจับตามองใบหน้าหล่อเหลาของอีกฝ่ายอย่างระมัดระวัง คิ้วเรียวพาดเฉียง นัยน์ตาวาวทอประกายเกียจคร้าน โครงหน้าสุภาพเรียบร้อย ดูไปช่างคล้ายคนในสำนักศึกษาอย่างยิ่ง

ท่าทีสุภาพสง่างามนั้นทำให้ดูไม่ออกเลยว่าเขาคือจอมมารแห่ง

เหมียวเจียงที่ทุกคนในจงหยวนได้ยินชื่อเป็นต้องหน้าถอดสี ทว่าการกระทำเมื่อครู่แสดงให้เห็นชัดแล้วว่าเขาเป็นคนที่ฆ่าคนได้โดยไม่ขมวดคิ้ว

"ตัวนอวี่สี่อยู่ที่นี่"

ส่วยหลังเออร์ตาเป็นประกาย พลันเข้าใจสาเหตุที่อีกฝ่ายไม่รีบฆ่านาง ในทันที ในใจจึงคิดหาโอกาสเอาตัวรอดโดยใช้ประโยชน์จากสถานการณ์นี้

"พวกเราหนีไปไกลสุดหล้าฟ้าเขียวแล้ว ต่อให้ท่านพลิกแผ่นดินหา ก็หาไม่พบ"

"ไม่แนเสมอไปหรอก"

นัยน์ตาเย็นชาเป็นประกายดุจแสงดาวค่อยๆ กวาดมองมา แลดูคมกริบโดยไม่จำเป็นต้องถลึงตา

นางถือโอกาสตอกไข่ใส่สี

"ข้าไม่รู้ว่าพวกเธออยู่ที่ใด เดือนกว่าที่ผ่านมาข้าพะวงแต่เรื่องหนึ่ง อย่างเดียว ไม่มีปัญญาสนใจเรื่องอื่น" เมื่อเห็นเขาเจียบไม่ส่งเสียง นางจึงแอบชำเลืองมองแวบหนึ่งแล้วกล่าวต่อ "ท่านตัดใจซะเถอะ!"

นางเชื่อว่าหากจอมมารต้องการรู้ร่องรอยของพี่ชายใหญ่จากนาง เขาจะต้องไม่ฆ่านาง เช่นนั้นนางก็มีทางหาโอกาสหนีเอาตัวรอดไปได้

ทันใดนั้นร่างของนางก็ถูกหิ้วลอยสูงเหนือพื้น

"ท่านทำอะไร!"

คนผู้นี้หิ้วนางราวกับเหยี่ยวคาบลูกเจี๊ยบ ทำเสมือนนางไร้น้ำหนัก ก่อนที่เสียงเย็นชาของเขาดังขึ้นข้างหูนาง

"ดีที่เจ้าเตือนข้า ไม่เช่นนั้นข้าคงลืมไปแล้วว่าตลอดสี่สิบเก้าวันที่ผ่านมาข้าถูกเจ้าปั่นหัวอย่างไรบ้าง"

ชั่วพริบตา แววมืดในดวงตาคู่นั้นทำให้นางกลัวจนตัวสั่น นางเคยเห็นแววตาเช่นนี้มาก่อน เป็นแววตาที่คล้ายแววกระหายเลือดในดวงตาของเลือดดาวก่อนจะล่าเหยื่อ เย็นเยียบ ไร้ความปรานี

ก่อนที่จะหล่นหลังเธอร์จะรู้ตัวว่าผู้อื่นคิดจะทำอะไร ตัวนางก็ถูกยื่นออกไปนอกหน้าต่างกลางอากาศ ทำให้นางตกใจจนต้องสูดลมหายใจลึก

เท้าของนางห่างจากพื้นดินสิบจั้ง* เต็มๆ เบื้องล่างเต็มไปด้วยเศษหินและเศษกระเบื้องอันแหลมคมซึ่งล้วนสามารถบาดผิวหนังและแทงทะลุอวัยวะภายในของนาง ก่อนที่นางจะขาดใจ นางคงต้องหลังเลือดเจ็บบวดอย่างแสนสาหัสแน่

นางไม่กลัวความสูง แต่นั่นเป็นตอนที่นางยังสามารถกระโดดโลดเต้นได้สำหรับนางแล้ว ความสูงระดับนี้ไม่ทำให้นางหวาดกลัวได้ ทว่าเมื่อสองขาไร้เรี่ยวแรงจนไม่อาจใช้วิชาตัวเบาเช่นในขณะนี้ ความรู้สึกหวาดกลัวเล็ดลอดหลังวาบจิ่งแล่นเข้ามาเกาะกุมจิตใจนาง

แต่... เขาจะปล่อยมือจริงหรือ นางยังสงสัย

"ในเมื่อไม่รู้ว่าเขาหนีไปที่ใด เจ้าก็ไม่มีค่าพอที่จะใช้ประโยชน์อีก ข้าจะเก็บเจ้าไว้ทำไม"

"ไม่ละ...."

กระทั่งโอกาสร้องขอชีวิตก็ยังมี นางถูกโยนทิ้งลงไปอย่างไร้ความปรานี ชั่วขณะที่ร่วงร่วงหล่น นางรู้สึกถึงความกลัวที่มีต่อความตาย หัวใจอัดแน่นราวถูกบีบ เลือดลมไหลตีกลับ จนถึงตอนนี้นางถึงได้รู้ว่าตนเดินมากผิดตาเสียแล้ว

* จั้ง เป็นหน่วยวัดความยาวของจีน เทียบระยะได้ประมาณ 3.33 เมตร

จอมมารจันทน์ใจ

ชายคนนี้มีพื้นที่สำหรับการต่อรอง!

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<http://store.jamsai.com/9786160623426.html>